

антибіотикотерапії „офлоксацин” вводили у зовнішню здухвинну артерію за методом І.П. Ліповцева. Внутрішньоартеріальне введення антибіотику проводили в першу добу, а на другу і третю його в такій же дозі ін’єктували сумісно з 4% новокаїном під час проведення циркулярної блокади нервів пальця.

Після проведення хірургічної обробки корів дослідної групи №1 лікували по схемі, яка традиційно використовувалася в господарствах: на хірургічно підготовлену вражену ділянку наносили присипку для ран з йодоформом, після чого накладали серветку, змочену березовим дьогтем та захисну бинтову пов’язку. Зверху накладали водонепроникну пов’язку з щільної тканини та обмотували поліетиленовою плівкою. Заміну пов’язки проводили раз в 3-4 дні, залежно від характеру протікання хвороби – 2-4 рази. На протязі 5 днів тваринам внутрішньом’язево ін’єктували гентаміцину сульфат двічі на день в дозі 10 тис. ОД/кг.

Коровам дослідної групи №2 проводили аналогічну хірургічну обробку. В якості антибіотикотерапії хворим тваринам внутрішньом’язево ін’єктували „офлоксацин-10%” в дозі 5 мл на 100 кг маси тіла один раз на добу 3 дні підряд. Коровам дослідної групи №3 проводили таке ж оперативне втручання, „офлоксацин-10%” вводили регіонарно (внутрішньоартеріально та в ділянці блокади) в дозі 2,5 мл/100 кг.

У результаті проведеного лікування виявилось, що обидва запропоновані методи лікування септичного пододерматиту із застосуванням „офлоксацину-10%” виявилися більш ефективними, ніж антибіотикотерапія із використанням гентаміцину сульфату. Проте, по всіх врахованих параметрах, схема лікування з регіонарним застосуванням „офлоксацину” виявилася більш ефективною, ніж його внутрішньом’язеве введення. На сам перед, внутрішньоартеріальне та місцеве застосування антибіотику дозволило скоротити термін етіотропної терапії до 3 днів і втричі зменшити кількість ін’єкцій антибіотику, а також кількість хірургічних обробок. Це не тільки заощаджує час та працю ветеринарних спеціалістів, а й зменшує стресове навантаження на тварину, яке виникає під час ін’єктування препаратів та хірургічного втручання.

Таким чином, запропонована регіонарна введення офлоксацину в комплексній терапії корів за гнійного пододерматиту дає змогу зменшити термін лікування та реабілітації пацієнтів, скоротити кількість терапевтичних обробок, підвищити ефективність та зменшити вартість лікування.

УДК: 636.7:578.616-008

Малікова А. І., студентка II курсу магістратури, напряму підготовки «211 ветеринарна медицина»

Науковий керівник – Трач В. В., кандидат вет. наук

Подільський ДАТУ, Кам’янець-Подільський, Україна

МОРФОЛОГІЧНІ ТА БІОХІМІЧНІ ПОКАЗНИКИ КРОВІ СОБАК ХВОРИХ НА ГЕПАТОДИСТРОФІЮ

За даними вітчизняної літератури, гепатодистрофія виявляється у 30–40% собак, тому лікування і профілактика її є актуальною для ветеринарних спеціалістів. Встановлено, що клінічні симптоми гепатодистрофії малохарактерні,

тому діагностувати захворювання рекомендується за результатами дослідження її функціонального стану. Проте, необхідно визначити такі показники, на основі яких можна діагностувати патологію печінки на ранніх стадіях, а також ті, що свідчать про більш тяжкий перебіг хвороби.

Метою досліджень було встановити морфологічні та біохімічні показники крові собак хворих на гепатодистрофію.

Для виконання поставленої мети було проведено серію досліджень на собаках віком від 2 до 5 років. Для діагностики токсичної гепатодистрофії та встановлення патогенезу хвороби було досліджено 50 собак різних порід. Діагноз ставили на основі даних анамнезу, клінічних та біохімічних досліджень. Для біохімічних досліджень відбирали кров з вени передпліччя, в крові визначали: кількість еритроцитів, лейкоцитів, вміст гемоглобіну, загального білка, альбумінів, сечовини, білірубіну, активність аспартат-, аланін амінотрансферази.

Результати досліджень та їх обговорення. Із 50 досліджених собак було встановлено 14 випадків (28%) захворювання на гепатодистрофію, що діагностували за результатами клінічних ознак та лабораторних досліджень крові. Клінічний огляд собак хворих на гепатодистрофію показав, що тварини були пригнічені, у деяких собак спостерігалися блювання, діарея. Пальпація печінки показала в окремих тварин незначну гепатомегалію та болісність у ділянці печінки.

Морфологічні дослідження крові собак хворих на гепатодистрофію показали зниження кількості еритроцитів (на 10,8%) та вмісту гемоглобіну (на 16,5%) у крові в порівнянні із здоровими тваринами. Показник гематокриту у хворих собак не відрізнявся від здорових, що свідчить про абсолютний характер зниження загальної кількості еритроцитів у крові.

Слід відмітити, що проходило відповідне зниження вмісту гемоглобіну в еритроциті та зростання середнього об'єму еритроцитів на 9,5%. Зростання об'єму еритроцитів очевидно є реакцією на зниження загальної кількості еритроцитів.

Зниження вмісту гемоглобіну в еритроциті на 7,1% проходить поряд із зниженням гемоглобіну у крові, що пов'язано із зниженням інтенсивності його зниження в наслідок загального порушення обміну речовин у організмі хворих тварин.

Вміст лейкоцитів у крові хворих на гепатодистрофію собак вірогідно не відрізняється від здорових, однак прослідковується чітка тенденція до вищого їх вмісту.

Отже, як свідчать проведені морфологічні і розрахункові дослідження у крові собак хворих на гепатодистрофію проходить зниження кількості еритроцитів і гемоглобіну, при чому еритроцити у цих тварин більші за розміром та з нижчим середнім вмістом гемоглобіну у еритроциті.

Проведені біохімічні дослідження показали істотне порушення обміну речовин, зокрема обміну білка у собак хворих на гепатодистрофію (таблиця).

Встановлено, що гепатодистрофія проходить поряд із зростанням вмісту загального білка у крові (на 6,6% вище, ніж у здорових тварин), при чому відмітимо зниження вмісту альбумінів у крові на 12,3%. Зниження вмісту альбумінів пов'язано із структурними та функціональними змінами у печінці

при гепатодистрофії, так, як всі альбуміни синтезуються виключно в печінці. Очевидно зростання вмісту загального білка у крові проходить за рахунок глобулінової фракції, що характерно для хронічних запальних процесів.

Відомо, що у сироватці крові здорових собак є лише некон'югований білірубін. При гепатодистрофії собак встановлено порушення пігментного обміну у печінці, що підтверджується зростанням вмісту білірубину у крові на 12%.

Про деструктивні зміни в печінці при гепатодистрофії свідчать амінотрансферази, активність яких у крові значно зростає при пошкодженні цілісності клітин, або підвищенні проникності їх мембран так, як вони є виключно внутрішньоклітинними ферментами, що відповідають за реакції переамінування (перенесення аміногруп із однієї амінокислоти на іншу). Зокрема, дослідженнями встановлено зростання активності аспартат-, та аланінамінотрансферази у плазмі крові собак хворих на гепатодистрофію відповідно у 1,5 та 1,7 рази в порівнянні із здоровими тваринами.

Проведені дослідження показали, що при гепатодистрофії незначно знижується коефіцієнт де-Рітиса (відношення АСТ/АЛТ), також підтверджує патологію печінки.

Зростання вмісту сечовини в 1,6 рази скоріш за все пов'язано із функціональним порушенням функції нирок, що відповідають за виведення даного метаболіту з організму і в меншій мірі із посиленням розпадом білків в організмі при запальних процесах.

Отже, порушення білоксинтезувальної функції печінки при гепатодистрофії проявляється гіпоальбумінемією, збільшенням кількості загального білірубину, підвищенням активності АСТ і АЛТ. Сечовиноутворювальна функція печінки і фільтраційна – нирок також зазнає змін.

УДК 504:591

Мінчук А. С., студентка II курсу спеціальності «Ветеринарна медицина»

Науковий керівник – Манжос О. В., Федянович А. М., викладачі ветеринарних дисциплін
Новомосковський коледж ДДАЕУ, Дніпропетровська обл., Україна

АНАЛІЗ МЕТОДІВ СТЕРИЛІЗАЦІЇ КІШОК

Метою нашого дослідження було проаналізувати доступні сьогодні методи стерилізації кішок.

Існують хірургічні, хімічні, променеві методи стерилізації, а також лапароскопічна стерилізація кішок. Бувають такі хірургічні методи стерилізації кішок: 1) паліативний – трубна оклюзія у кішок; 2) радикальні (видалення статевих залоз) – стерилізація кішки: оваріоектомія (видалення яєчників), оваріогістеректомії (видалення яєчників і матки), гістеректомія (видалення матки).

Паліативна стерилізація сук (перев'язка маткових труб, або яйцепроводів) – трубна оклюзія. При цьому методі гормональний фон і статеве поведінка кішки не змінюються, відповідно зберігаються всі ознаки тічки, але вагітність наступити вже не може.

Оваріоектомія – це видалення яєчників тварини. Цю операцію частіше проводять у молодих тварин, при відсутності гінекологічних захворювань в